

на трансформацията придобива реален динамичен характер, а не се представя като прилепналост на повърхности. При това имам съзнание за силното опростяване на картината, свързано с абстрахирането и изолирането на творба с особени функции – една топологична фикция, което обаче е евристично неизбежно и без което интересуваният ме феномен би потънал в неизбродимата сложност на взаимопреплетеност с други явления.

Ще се спра накратко – поради липса на място на един вече споменат по-общ пораждащ механизъм – склонността на мотива да се разгръща в парадигма от варианти, да се включва в различни сюжети, другояче казано – склонността да бъде изчерпан заложения в него репертоар от трансформации. Една продуктивна насока в анализа е да се проследи превъплъщението на тези сюжети по протежение на цялата Яворова лирика; друга задача – да се открие динамиката на повтарящите се мотивни конфигурации – сгъстяването или разреждането на възбуждащите се в паметта възли-мотиви от мрежата в течение на времето, възхода и утаяването на текстопораждащите програми.

Изчерпването на семантичния потенциал на мотива има един интересен аспект, заслужаващ специално внимание – *стремежът към текстуализиране на латентните му предикации*. Видяхме как „Ледена стена” и „Една дума” осъществиха кървавата закана на стената в „Нощ”; напрегнатото задържане, дългото мълчание на словото-въглен, започнало в камината на „Нощ” и сгъстило се в „Една дума”, по-късно се отприщва, екстериоризира в поройно множество в „Слова”: „Слова, на изповед слова в душата ми се/раждат, мрът –/ въглени, които пламват, въглени, които светят /в моя път –”.

Тук ще изразя следната хипотеза: *започналата в дискурсивното пространство на текста предикативна траектория на мотива продължава своята инерция и завършва в безсъзнателното пространство на паметовото му битие*. Знаменателно е, че това може да изглежда не само като „доразпаковане” на семи и разгъване на смисли, закодирани в семантиката на думите, но в някои